

L'encís de l'envelat

Adorada Faustine:

Ja vaig dir-te, en la meua anterior, que el propòsit dels meus pares era que passés aquests darrers dies del mes d'agost en un poble del Vallès, on els meus oncles posseeixen una finca en la qual sojornen tot l'estiu. Poc podia pensar-me, en escriure't això, que aquesta curta estada en les valls alegres i lluminoses del Vallès—de les quals moltes vegades te n'havia parlat en l'Internat de Rouen—havia de tenir una importància tan remarcable en l'ordre dels meus sentiments, que ara sento embullats i trasbalsats com si una pedra hagués caigut en l'estany tranquil de la meua ànima removent les seves aigües fins avui tan amansides.

Però, no ens precipitem i fem una serena narració dels fets, perquè al cap d'avall d'ella puguis judicar de la meua situació i m'aconsellis en aquest tràngol per que estic passant, tal com m'aconsellaves quan la serietat enravenada de «Madame Courroux» és contrapuntava amb la meua lleugeresa d'ocell i la meua alegria infantívola que no podia enquibir-se dintre els murs grisos del col·legi, sentinelles d'un mètode i un ordre que mal s'avenien amb el meu temperament «somniador» (aquesta era la teva paraula).

Adorada Faustine: Ja vaig dir-te en la meua anterior...

Començaré per dir-te que «ell» és un galant xicot de testa rinxalada, alt, brú, d'ulls melangiosos i de tímida somriure; de paraula greu i persuasiva; amable, ben

educat i amb un posat displicent que sedueix tothom qui el tracta.

Va ésser-me presentat una tarda de festa a l'envelat de Granollers. Ah, però tú no saps què és un envelat! En la vostra admirable Normandia no es coneixen aquesta mena de palaus encantats que s'aixequen a les places dels nostres pobles el dia de llur Festa Major. Figura't una vela enorme, clapejada de flors, sostinguda per unes antenes altíssimes; figura't una catifa sumptuosa, de vellut vermell, estesa pel sol, ben anivellat i dur; figura't unes cortines ramejades i onejants que tapen les quatre cares d'aquest saló improvisat; figura't unes làmpares metàl·liques que aguanten raïms de bombetes elèctriques; figura't una estrada lateral arrapada a les quatre parets fràgils de la sala... I tot això omple-ho de llum i de música, d'animació i de joventut. Figura't-ho i digues-me si sota aquest tàlem virolat i enlluernador no és una cosa fatal que l'amor faci glatir els cors i envermellar els rostres i posar, en els ulls del jovent, una lluïssor de joia.

En aquest ambient vaig conèixer-lo. Gentilment m'oferí el braç i donàrem unes voltes per la sala. L'orquestra tocava un tango enervant i els cossos ritmaven dolçament la melodia suau i melangiosa. Va

...una tarda de festa major a l'envelat de Granollers...